

РЕШЕНИЕ

№ 21873

гр. София, 01.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в публично заседание на 19.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3330** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на В. В. О., ЕГН 83012006049 чрез адв. К. Н., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000834/20.02.2026 г, издадена от полицейски инспектор СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която спрямо жалбоподател е постановено временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

Оспорващото лице сочи, че обжалваната заповед е постановена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, предвидени в ЗАНН относно изясняване на обстоятелствата във връзка с установеното адм. нарушение и в противоречие с материалноправните разпоредби на чл. 123 и чл. 171 от ЗДвП досежно характера на конкретното ПТП и действията на жалбоподател като един от участниците в него след това, като изрично заявява, че при ПТП няма пострадали лица. Жалбоподателят моли съда да отмени изцяло оспорената заповед. Претендира присъждането на разноски.

В проведеното по делото открито съдебно заседание оспорващото лице, редовно и своевременно призовано не се е явило лично, като от процесуален пълномощник адв. Н. с молба от 18.05.2026г е депозирано становище, че поддържа жалбата с изложени аргументи по същество. Претендира присъждането на разноски по списък, като представя и Договор от 01.04.2026г с предмет процесуално представителство по делото и договорено възнаграждение на основание чл.38, ал.1, т.3, предл.3 от Закона за адвокатурата.

Ответната страна – полицейски инспектор към СДВР отдел Пътна полиция П. Х. П., в качеството

на издател на оспорвания акт, редовно призован, не се е явява лично, като чрез пълномощник юриск. П. в писмен отговор, изразява становище, че са установени всички материалноправни и процесуални предпоставки за издаване на ЗППАМ, като е спазена процедурата по налагане на мярката. Моли обжалваната заповед да бъде потвърдена и в полза на дирекцията да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Въвежда възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства приема за установена следната фактическа обстановка:

От мотивите на приложената заповед за прилагане на ПАМ се установява, че от служител на Сектор ПП към СДВР е констатирано, че жалбоподателят на 19.01.2026г около 13:45 часа в [населено място] по ул. Шипченски проход с посока на движение от ул. Н. К. към ул. К. М. управлява личния си лек автомобил М. С. Стар с рег [рег.номер на МПС] . До номер 43, като участник в ПТП не обезопасява мястото на ПТП до пристигането на компетентните органи. За извършено административно нарушение е сочена разпоредбата на чл.123, ал.1, т.2, б.„в“ от ЗДвП, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява МПС по чл.175, ал.1 от ЗДвП.

В административната преписка е представен съставен на 19.01.2026 г. акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 3819370, в който са отразени горните констатации и обстоятелствата, които са квалифицирани като нарушение на чл.123, ал.1, т.2, б. „в“ от ЗДвП с описание – до пристигане на компетентните органи на МВР не взема мерки за осигуряване на безопасността на движението и не оказва помощ на пострадалите при ПТП .

Съгласно приложените по делото Заповед 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на СДВР, полицейските служители от отдел "Пътна полиция" към СДВР са оправомощени органи да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки, в т. ч. и по чл. 171, т. 1, б. "з(бб)" от ЗДвП.

Видно от приложените по делото Заповед № 513з-9570/2024 г. на Директора на СДВР П. Х. П. е преназначен на изпълнителска длъжност Полицейски инспектор четвърта степен в първа група Административно-наказателна дейност на трети сектор Административно обслужване към отдел Пътна полиция при СДВР.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи: Жалбата, с правно основание чл. 172, ал. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 171, т. 1, б. "з(бб)" от ЗДвП вр. чл. 145 и сл. от АПК, е процесуално допустима, като подадена от легитимирано лице при наличие на правен интерес от производството, в рамките на преклузивния законов 14– дневен срок и срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата се преценява от настоящата съдебна инстанция като основателна.

Съгласно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, като предвидената в първото предложение на т. 1, б. "з(бб)" от с. н., се изразява във временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач който е нарушил чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП като не е изпълнил задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца.

Нормата на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. "в" от ЗДвП предвижда, че водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са пострадали хора: в/ до пристигането на органите по буква "б", съобразно необходимостта, да вземе мерки за безопасността на движението и да окаже помощ на пострадалите, ако това не

представлява опасност за него

Съобразно чл. 172 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Във връзка с изложените в жалбата доводи и при извършената от съда служебна проверка се констатираха допуснати съществени процесуални нарушения в производството, достатъчни за отмяната на заповедта само на това основание.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган – Полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" към СДВР действащ в обхвата на териториалната си компетентност – за нарушение на ЗДвП, извършено на територията, обслужвана от СДВР.

Заповедта е издадена в писмена форма, съдържа реквизитите съгласно чл. 59 от АПК, но не е мотивирана в съответствие с изискването на 172, ал. 1 от ЗДвП.

Процесната ЗПАМ представлява индивидуален административен акт (ИАА) по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. В производството по издаването на ИАА административният орган не извършва "разследване" (за разлика от административнонаказателното производство), но е длъжен в изпълнение на разпоредбата на чл. 35 от АПК да издаде акта, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. При издаване на ИАА – ЗПАМ в конкретната хипотеза, релевантните факти и обстоятелства, които е следвало да бъдат установени съобразно чл. 35 от АПК, вр. чл. 171, т. 1, б. "з(бб)" от ЗДвП са: самоличността на водача на ППС, управлението на конкретно индивидуализираното ППС от същия водач, който като участник в пътнотранспортно произшествие с пострадали хора до пристигане на органите по буква „б“, съобразно необходимостта, не е взел мерки за безопасността на движението и да окаже помощ на пострадалите, ако това не представлява опасност за него.

В настоящия случай това не е било сторено от административния орган, като заповедта е издадена при неизяснена фактическа обстановка. В нея не са изложени мотиви относно горецитираните материалноправни предпоставки за издаването ѝ освен позоваването на гореобсъдения АУАН. Това препращане би могло да се приеме за саниращо липсата на изчерпателни мотиви в ЗПАМ до степен на несъществено процесуално нарушение, ако този АУАН съдържаше надлежно описани факти и обстоятелства относими към посочените в него нарушения по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. "в" от ЗДвП.

Относно нарушението по чл.123, ал.1, т.2, б. „в“ от ЗДвП, никъде от съставителя на АУАН не се твърди наличието на пострадало лице от процесното ПТП /респ. това лице не е надлежно индивидуализирано/, като наличието на това обстоятелство е задължително, за да възникне за водача задължението му, посочено в чл. 123, ал. 1, т. 2, б. "в" от ЗДвП. Видно и от останалите писмени доказателства в административната преписка /Протокол за ПТП №2026-1022-723-1, докладна записка от мл.автоконтрольор в 01 група, 01 сектор ОКПД при ОПП СДВР от дата 26.03.2026г./ се установява, че от процесното ПТП няма пострадали лица. От тълкуването на разпоредбата на чл.123, ал.1, т.2, б. „в“ от ЗДвП става ясно, че същата регламентира случаите, в които се изисква поведение на водач на пътно превозно средство в насока до пристигане на компетентните органи на МВР, съобразно необходимостта да вземе мерки за безопасността на движението и да окаже помощ на пострадалите, ако това не представлява опасност за него, при положение, че от произшествието са пострадали хора. В хипотеза, при която от ПТП няма пострадали лица, наличие на такова поведение не се изисква от законодател.

При това положение съдът намира, че в настоящия случай липсва и изискуемата

материалноправна предпоставка за налагане на санкция по чл. 175, ал. 1, т.5 от ЗДвП, тъй като не е установено неизпълнение от страна на водача на негово задължение като участник в пътнотранспортно произшествие.

При липсата на нарушение по чл. 171, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, не е била налице и хипотезата на чл. чл. 171, т. 1, б. "з(бб)" от ЗДвП, на която норма се е позовал органа, издал ЗППАМ.

Предвид изложеното, съдът намира, че наложената ПАМ е издадена от компетентен орган и при спазване на установената форма, но в нарушение на административнопроизводствените правила, в несъответствие с материалния закон и целта на закона, поради което са налице отменителни основания по смисъла на чл. 146 от АПК и жалбата като основателна следва да се уважи.

По отговорността за разноски - При този изход на делото и на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, основателно се явява направеното искане от жалбоподателя за присъждане на сторени разноски, поради което СДВР в качеството му на юридическо лице, в структурата на което е ответният административен орган – по аргумент от § 1, т. 6 от ДР на АПК, следва да бъде осъдено да му заплати такива в размер на 5, 11 евро за държавна такса.

Ответник следва да бъде осъден да заплати на адвокат К. З. Н. минимално определеното в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/01.07.2004 г. на ВАДвС възнаграждение за един адвокат по настоящото производство в размер 1000лв., която сума след превалутиране е в размер 511,29 евро, на основание чл.38, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на В. В. О., ЕГН [ЕГН] Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-000834/20.02.2026 г., издадена от П. Х. П. на длъжност Полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" към СДВР, с която на основание чл.171, т.1, б.з, бб) от ЗДвП на жалбоподател е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. В. О. ЕГН [ЕГН] сумата от 5, 11 евро, направени по делото разноски.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв.К. З. Н. с личен номер [ЕГН] сумата от 511.29 евро за оказана безплатна правна помощ по смисъла на чл.38, ал.1, т.3 от ЗА.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: